

Xoc d'incoherències (per Albert Punsola)

16/02/2006



ALBERT PUNSOLA

(/AUTOR/ALBERT-
PUNSOLA-44)

Periodista

Europa es plega a les pressions de l'opinió pública musulmana en l'afer dels dibuixos del profeta. Estableix així un perillós precedent de renúncia al sistema de llibertats del qual tant s'enorgulleix. De tota manera, cal situar els fets en la seva justa mesura. Adonem-nos-en d'una vegada que el procés de substituir llibertat per seguretat ja porta

cinc anys en marxa, ara només rep un altre impuls en virtut d'un suposat respecte entre les cultures. Poc importa que s'hagi divulgat, amb tots els detalls, que la premsa de molts països àrabs hagi estat publicant durant molt de temps centenars de caricatures com a mínim igual d'irrespectuoses que les presentades pel 'Jyllands Posten', i cal subratllar que, en alguns casos, absolutament denigrants per les creences no islàmiques. L'humor no és un fet banal. Un poeta anglès va dir que era una cosa molt seriosa però un novel·lista francès el va superar en afirmar que l'absència total d'humor faria la vida insuportable. Aquesta és la bona reflexió perquè ens suggereix que les dosis necessàries per viure han de ser administrades per la tolerància com a gran instrument de regulació. El conflicte neix perquè pocs saben quina és la mesura correcta, ni per ells mateixos ni pels altres. La reacció musulmana ha servit la crítica a Occident en safata d'or, però per ser justos hauríem de recordar alguns incidents greus que van tenir lloc a Europa, com els originats per la pel·lícula 'Je vous salue Marie' de Jean Luc Godard durant els anys 80, per citar només un exemple. La coherència és, com es pot comprovar, una virtut més escassa encara que la tolerància, i força més útil per veure els conflictes amb menys distorsions.

 Mentre el món recorre el seu particular camí de l'humor a l'odi en un procés que sembla sospitosament pautat, surten a la llum uns fets esdevinguts al Pacífic Sud i més concretament a la Polinèsia francesa. Van passar fa molt de temps tot i que els seus efectes són ben actuals. A finals de gener el diari 'Libération' citava, en una crònica des de Tahití, els treballs d'una comissió d'investigació de l'Assemblea regional de la Polinèsia sobre les conseqüències de les proves nuclears efectuades per França en aquell indret entre 1966 i 1974. Els treballs han donat com a resultat un document de 300 pàgines que qüestiona la 'netedat' dels assajos nuclears, un concepte clau en la versió que les autoritats franceses han sostingut durant dècades ; si bé cal matisar que França havia reconegut cinc errors mínims -que cal traduir com cinc episodis puntuals de radiació patits per la població civil. La informació continguda a l'informe de la comissió -sempre segons 'Libération'- varia substancialment aquesta versió. Segons un dossier militar confidencial, en el primer assaig realitzat el juliol de 1966, la radioactivitat es va estendre sobre tot l'arxipèlag polinesi i els seus habitants hi van ser exposats. L'origen de l'incident estaria en la manca de control sobre els vents a gran altitud ja que el fong d'una explosió nuclear s'eleva a uns 10.000 metres. A partir d'aquí l'informe de la comissió dedueix que no seria exagerat pensar que aquest mateix procés hauria tingut lloc en cada nova explosió efectuada a l'atmosfera. Si aquest punt es confirma, significaria una exposició molt important a la radiació per part de la població. Sobretot tenint en compte que en el període assenyalat hi va haver 46 explosions aèries.

Les propostes del document, impulsat per diputats locals amb la col·laboració de científics de la metròpoli, se centren en iniciar un seguit d'estudis sobre els efectes de les radiacions en la salut pública, així com promoure iniciatives legislatives que poguessin comportar en el seu moment la indemnització de les víctimes dels assajos. Paral·lelament, s'han presentat altres estudis que avalen les tesis de l'informe de l'Assemblea Regional. La revista 'Tropical Medicine and International Health' ha publicat un treball sobre la incidència del càncer a la Polinèsia francesa, on s'assenyala que les taxes de càncer de tiroide i de leucèmia són significativament molt més elevades en aquest territori que en

altres regions del Pacífic. Aquest tema genera preguntes inquietants: es tracta d'un cas aïllat o és la punta d'un iceberg? Es més el que sabem o el que no sabem? Abans el secretisme tenia suport en la guerra freda, ara en la guerra difusa contra el terrorisme. Es obvi, per raons de la seva pròpia naturalesa, que l'estat no pot ser una urna absolutament transparent i que la seva tasca demana zones d'ombra. Però aquest principi només pot ser acceptat des del moment en que l'estat demostra que té com a missió essencial la protecció de la ciutadania. Qualsevol actuació no subordinada a aquest objectiu comporta immediatament la sospita que l'estat serveix a interessos desconeguts per a finalitats que, siguin les que siguin, no coincideixen amb els desitjos i els drets de la majoria de les persones. D'això se'n diu frau a la democràcia i al seu sistema de valors. Iran es troba ara en el punt de mira de la comunitat internacional per dos fets concurrents: l'agressivitat verbal del seu govern i la seva voluntat de tirar endavant un programa nuclear. El perill objectiu de la situació està fora de dubte però, sense deixar de prendre les decisions que siguin pertinents, cal preguntar-se si la responsabilitat que es demana al país asiàtic ha estat també present en les actuacions dels països occidentals respecte a l'energia nuclear en tots els seus usos. Es evident que les decisions es prendran atenent a variables estratègiques i econòmiques de fons. És clar que, un cop més, la coherència serà deixada de banda i, tanmateix, és en ella on es troba la legitimitat moral que serveix per defensar les posicions amb una base sòlida. Les dificultats que Occident troba en la denúncia de les actituds que considera intolerables no prové del fet que realment siguin intolerables -que ho són- sinó que, en fer-ho, topa amb un mirall on reconeix imatges massa familiars. Per donar lliçons cal primer haver superat la matèria que es pretén explicar. Les notícies dels darrers dies -les divulgades àmpliament i les que han passat desapercebudes- ens parlen d'un món on els qui pretenen erigir-se en models tenen dificultats per respondre a l'ideal que creuen representar. I també d'un altre món que, tot cal dir-ho, sostingut pel fanatisme, no vol ser alliçonat per ningú. Com a conseqüència de tot plegat les institucions internacionals en surten afeblides i aquesta potser sigui la pitjor notícia, donat que són l'única instància on encara és possible pensar en la noció d'humanitat.

MÉS LLUM: *secció quinzenal*

Share 0

Tuit

 (<https://plus.google.com/share?url=https%3A//www.sostenible.cat/opinio/xoc-dincoherencies-per-albert-punsola>)

 (<https://www.sostenible.cat/print/opinio/xoc-dincoherencies-per-albert-punsola>)

Relacionats

Butlletí

Correu electrònic *

Subscriu

[Enviaments anteriors \(/newsletter/sostenible\)](/newsletter/sostenible)



(/)

Revista de la **xarxa** de ciutats i pobles cap a la sostenibilitat



**Diputació
Barcelona**

(<http://www.diba.cat>)

Arxiu (/arxiu)

Continguts per categoria (/tagclouds/chunk/3)

Continguts per etiqueta (/tagclouds/chunk/1)

Continguts per municipi (/tagclouds/chunk/2)

Avís legal (<http://www.diba.cat/avislegal>)

Contacte (/formulari/contacte)

RSS (<https://www.sostenible.cat/pagina/rss#overlay-context=>)



(<https://www.facebook.com/Sosteniblecat-146513494888>)



(<http://www.twitter.com/xarxasost>)



(<http://youtube.com/xarxasost>)



([rss.xml](#))